

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobkyně:

o. S. J.

sídlem X

zastoupena advokátem Mgr. Jiřím Hoňkem

sídlem Opletalova 1284/37, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Krajský úřad Středočeského kraje

sídlem Zborovská 81/11, 150 00 Praha 5

za účasti:

K. R.

bytem X

zastoupený advokátem Mgr. Karlem Kadlecem

sídlem Vojtěšská 232/15, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2018, č. j. 009872/2018/KUSK, sp. zn. SZ 151304/2017/KUSK ÚSŘ/Ha,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2018, č. j. 009872/2018/KUSK, sp. zn. SZ 151304/2017/KUSK ÚSŘ/Ha, a rozhodnutí Obecního úřadu Kamýk nad Vltavou ze dne 27. 10. 2017, č. j. V 494/17-Ž, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 18 580,50 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jiřího Hoňka, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Obecního úřadu K. n. V., stavebního úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo též „stavební úřad“), ze dne 27. 10. 2017, č. j. V-494/17-Ž (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jež žalobkyně požaduje rovněž zrušit. Prvostupňovým rozhodnutím vydal správní orgán I. stupně podle § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „stavební zákon“) na žádost osoby zúčastněné na řízení (dále jen „osoba zúčastněná“) územní rozhodnutí, kterým umístil stavbu „F. S.“ na pozemcích parc. č. X a X v katastrálním území S. u S. J. (dále jen „záměr“). Záměr spočívá ve výstavbě fóliovníků pro účely pěstování borůvek, malin a jahod zasazených přímo do půdy. Celková plocha fóliovníků bude 79 713 m² a jejich výška 4,5 m. Na pozemku parc. č. X v k. ú. S. u S. J. budou umístěny tři mobilní kontejnery (velín, sociální zařízení a fertigační kontejner). Záměr nebude napojen na technickou infrastrukturu.
2. Žalobkyně konstatuje, že byla účastníkem územního řízení podle § 85 odst. 1 písm. b) stavebního zákona jako obec, na jejímž území má být záměr uskutečněn. Žalobkyně v žalobě úvodem zrekapitulovala průběh správního řízení a poukázala na to, že je napadeným rozhodnutím přímo dotčena na svých právech, neboť na jeho základě je možné na území obce umístit záměr, který naruší krajinný ráz a bude mít další negativní vlivy. Žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou shledává v tom, že z jeho odůvodnění nejsou zřejmé důvody rozhodnutí a úvahy, kterými se žalovaný ubíral. Podle žalobkyně se žalovaný a před ním i správní orgán I. stupně nedostatečným způsobem vypořádali s námitkami žalobkyně, resp. žalobkyně nesouhlasí se způsobem, jakým tak žalovaný učiní, a považuje jej za nepřezkoumatelný.
3. Podle žalobkyně nebyly vůbec vypořádány její námitky ohledně rozporu záměru s územním plánem obce S. J. (dále jen „obec“) a ohledně neúplnosti a neurčitosti projektu záměru, pokud jde o zdroje vody pro závlahu rostlin.
4. Nedostatečně (a to i v odvolacím řízení) pak byly vypořádány námitky stran: 1) zásahu do krajinného rázu dotčeného území, 2) nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska Městského úřadu S. ze dne 4. 10. 2017, č. j. ŽP/17777/2017-2 (dále jen „závazné stanovisko orgánu ochrany přírody“), opatřeného v řízení před správním orgánem I. stupně, a závazného stanoviska Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství žalovaného ze dne 3. 1. 2018, č. j. 000466/2018/KÚSK, jímž bylo prvostupňové závazné stanovisko potvrzeno (dále jen „potvrzení závazného stanoviska“), 3) absence závazného stanoviska vodoprávního úřadu, ačkoliv záměr má být umístěn v ochranném pásmu vodního zdroje (vodovodu S. J.), 4) zintenzivnění dopravy, na kterou záměr bude mít vliv, a 5) neprovedení posouzení požárně bezpečnostního řešení a nevyžádání stanoviska orgánu požárního dozoru.
5. Žalobkyně zpochybňuje a považuje za nepřezkoumatelné i tvrzení žalovaného, že správní

orgán I. stupně splnil podmínky § 87 stavebního zákona pro upuštění od ústního jednání. Znamost poměrů v území nebyla žádným způsobem objasněna a prokázána. Žalobkyně dále namítá nepřezkoumatelnost úvahy žalovaného ohledně příslušnosti správního orgánu I. stupně k vydání územně plánovací informace podle § 21 stavebního zákona, jehož příslušnost žalobkyně popírá. Žalobkyně rovněž namítá, že navrhla přerušení odvolacího řízení do vyřízení podnětu žalobkyně k přezkoumání potvrzení závazného stanoviska ohledně zásahu do krajinného rázu, přičemž na tento procesní návrh žalovaný nijak nereagoval.

6. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Předně odkázal na ustanovení § 89 odst. 4 stavebního zákona a na omezení, které z něho pro žalobkyni plyne z hlediska uplatňování námitek. V této souvislosti se odvolal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008 - 68, a ze dne 14. 1. 2015, č. j. 10 As 208/2014 - 43. K zásahu do krajinného rázu odkázal na závazné stanovisko orgánu ochrany přírody a na potvrzení závazného stanoviska, z něhož správní orgány obou stupňů vycházely. Žalovaný doplnil, že podnět žalobkyně k přezkoumání potvrzení závazného stanoviska neshledalo Ministerstvo životního prostředí důvodným a přezkumné řízení nezačalo. K žalobnímu bodu nepříslušnosti správního orgánu I. stupně k vydání územně plánovací informace žalovaný uvedl, že úloha stavebního úřadu s ohledem na vydávání územně plánovacích informací vychází přímo ze stavebního zákona. K žalobnímu bodu nezákonného upuštění od ústního jednání žalovaný podotkl, že stavební úřad má při splnění podmínek § 87 odst. 1 stavebního zákona možnost upustit od ústního jednání, a dodal, že sám v rámci dozoru provedl obchůzku místa, a odkázal na pořízené fotografie. Závěrem vyjádřil žalovaný přesvědčení, že všechny odvolací námity byly vypořádány v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
7. Podle osoby zúčastněné, jež se žalobou nesouhlasila, jsou skutková tvrzení žalobkyně zavádějící nebo nepravdivá. Osoba zúčastněná poukázala na vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby ze dne 6. 3. 2018 a dále uvedla, že veškeré žalovanou (správně mělo být uvedeno žalobkyní – pozn. soudu) uplatněné námity byly vzneseny již ve správním řízení. Správní orgán I. stupně i žalovaný se se všemi námitkami žalobkyně vypořádali a svůj postup odůvodnili. Pro žalobkyni požadované přerušování řízení nebyl žádný zákonný důvod. Otázky ochrany životního prostředí, krajinného rázu a ochrany zdrojů vody byly ve správním řízení posuzovány příslušnými správními orgány. K záměru bylo vydáno souhlasné závazné stanovisko z hlediska krajinného rázu s tím, že umístěním stavby nedojde k narušení stávajícího charakteru území. Záměr byl posouzen i podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění do 31. 10. 2017 (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“) s tím, že jde o podlimitní záměr, který nepodléhá zjišťovacímu řízení a lze jej realizovat bez dalšího posouzení podle tohoto zákona. Osoba zúčastněná se plně ztotožňuje se všemi závěry napadeného rozhodnutí a upozorňuje, že společnost Domreka, s.r.o., která je majetkově a personálně propojená s osobou zúčastněnou a která bude na základě smluvních ujednání s osobou zúčastněnou zajišťovat výstavbu fóliovníků i pěstování borůvek, již na realizaci projektu vynaložila značné finanční prostředky; v této souvislosti i popisuje aktuální fázi projektu a jeho finanční nákladnost. V osobním stanovisku připojeném na samý závěr vyjádření k žalobě osoba zúčastněná uvedla, že realizaci záměru předcházelo dlouhé uvažování a obsáhlá příprava, jejíž velkou částí byla snaha respektovat okolí, neporušit ráz krajiny a ctít historii. Projekt výstavby fóliovníků byl konzultován s odborníky v zemědělství. Z důvodu co nejmenšího zatížení okolí byly

vybrány pozemky odkloněné a vzdálené od komunikace, aby zásah do vzhledu krajiny byl co nejmenší, když právě vzhled krajiny stojí v jejím hodnotovém měřítku výše, než hledisko ekonomické. Na podporu tohoto tvrzení odkázala na úsilí viditelné na zámku S. a v celém k němu příslušejícím areálu. Realizace projektu nebude nikomu omezovat vodní zdroje a nezpůsobí vysychání zahrad ani pozemků. Uměle vyvolaný pocit nedostatku vody, který byl obyvatelům podsunut, nebude realizací projektu zvýšen. Doprava související s provozem fóliovníků nepřevýší dopravu, která by byla spojena s pěstováním jiných plodin, které jsou v oblasti obvyklé. Neobvyklost pěstování borůvek není dostatečným důvodem ke znemožnění užívání pozemků v soukromém vlastnictví. Žaloba nechrání veřejný zájem, ale jen usiluje o omezení podnikání na pozemku v soukromém vlastnictví, navzdory tomu, že se osoba zúčastněná všemi silami snaží o podporu venkova v místě svého bydliště, čímž je její zájem v souladu se zájmem veřejnosti.

8. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že je toliko odkazem na právní předpisy. Reálně však námitky žalobkyně nevyvrací. Stejně tak nepokládá za odpovídající jeho argumentaci k žalobním bodům týkajícím se příslušnosti k vydání územně plánovací informace a možnosti upustit od místního šetření. Žalobkyně dále zpochybňuje provedenou obchůzku místa „v rámci dozoru“, což nijak nevypovídá o snaze žalovaného přesvědčit se před vydáním napadeného rozhodnutí o poměrech v území, a pokud jde o fotografie, není zřejmé, kdy byly pořízeny, a tudíž nemůže žalovaný tvrdit, že byly podkladem jeho rozhodnutí.
9. K vyjádření osoby zúčastněné žalobkyně podotkla, že argumentace uplatněním všech námitek ve správním řízení je nepřipadná, když žalobkyně trvale a důvodně poukazuje na to, že její námitky nejsou vůbec vypořádávány. Žalobkyně apeluje na elementární poznávací schopnosti soudu, když je zjevné, že umístění fóliovníků na obrovskou plochu dosud nezastavěných polí nepochybně stávající charakter území naruší a to nepřipustně s odkazem na územně plánovací dokumentaci. Žalobkyně znovu odkazuje na svůj územní plán. Stavba fóliovníků není v žádném případě nezbytně nutná pro zemědělské hospodaření na pozemcích, které po léta probíhá ve volné krajině. Žalobkyně se rovněž vyjadřuje k osobnímu stanovisku osoby zúčastněné a zpochybňuje jeho hodnotu v nyní probíhajícím řízení pro jeho abstraktnost a neuchopitelnost. Žalobkyně tak setrvala na žalobě, jak byla podána.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně obdržel dne 18. 9. 2017 žádost osoby zúčastněné o vydání rozhodnutí o umístění stavby „F. S.“ na pozemcích parc. č. X a parc. č. X. Přípisem správního orgánu I. stupně ze dne 5. 10. 2017 bylo zahájení územního řízení oznámeno jeho účastníkům a stanovena lhůta 15 dnů od doručení k případnému vyjádření. Správní orgán I. stupně současně sdělil, že podanou žádost považuje za dostatečný podklad pro posouzení záměru a že v souladu s § 87 odst. 1 stavebního zákona upouští od ústního jednání. V územním řízení se jeho účastníci vyjádřili, především tak obsáhle učinila žalobkyně. Dne 27. 10. 2017 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, kterým žádosti vyhověl a záměr umístil. V odůvodnění rozhodnutí mj. uvedl, že v souladu s ustanovením § 87 odst. 1 stavebního zákona upustil od ústního jednání a místního šetření a dále že záměr je stavbou pro zemědělství a lze jej umístit v nezastavěném území, pokud to platná územně plánovací dokumentace výslovně nevylučuje, což platný územní plán žalobkyně - obce S. J. nečiní. Umístěním záměru nedojde k narušení stávajícího charakteru území a odkázal na souhlasné závazné stanovisko orgánu ochrany

přírody. K námitce týkající se vodního zdroje vodovodu S. J. uvedl, že záměr bude umístěn cca 100 m od hranice pásma hygienické ochrany I. stupně vodního zdroje. Pro ochranné pásmo II. stupně pak nejsou v kolaudačním rozhodnutí Okresního národního výboru v P. dne 27. 12. 1981, č. j. ZVLH 306/1976 (dále jen „rozhodnutí ONV“) na stavbu vodovodu S. J. stanoveny žádné podmínky které by zřízení fóliovníků bránily. Případné narušení ochranného pásma vodního zdroje není zmiňováno ani ve vyjádření Městského úřadu S., odboru životního prostředí ze dne 7. 9. 2017, č. j. ŽP/15636/2017 (dále jen „vyjádření MÚ S.“), ani v závazném stanovisku Krajské hygienické stanice Středočeského kraje ze dne 30. 8. 2017, č. j. S-KHSSC 46128/2017 (dále jen „závazné stanovisko KHS“). K námitce nepřislušnosti k vydání územně plánovací informace konstatoval, že jeho věcná příslušnost plyne z § 21 odst. 1 stavebního zákona. K námitce narušení vodních poměrů v území odkázal na vyjádření MÚ S., ve kterém vydání souhlasu podle ustanovení § 17 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „vodní zákon“) není požadováno a jehož absence byla rovněž namítána. Ohledně posouzení vlivů na životní prostředí odkázal na vyjádření Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 12. 6. 2017, č. j. 066263/2017/KUSK, sp. zn. SZ_066263/2017/KUSK, dle něhož jde o podlimitní záměr, který nepodléhá zjišťovacímu řízení a lze jej realizovat bez dalšího posouzení podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí ve znění účinném do 31. 12. 2017. K námitce, že nedošlo ke zhodnocení nárůstu dopravy v obcích S. a S. J. uvedl, že provoz po realizaci záměru nemůže nadměrně zvýšit provoz v uvedených částech obce. K námitce neprovedení biologického hodnocení podle § 67 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) podotkl, že záměr byl z tohoto hlediska posouzen a odkázal na vyjádření MÚ S.. Požadavek na přerušení řízení do doby rozhodnutí o podnětech k přezkumu správní orgán I. stupně neakceptoval s odůvodněním, že předložená dokumentace obsahuje všechny podklady pro vydání prvostupňového rozhodnutí.

11. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, v němž předně namítla procesní vady v řízení před správním orgánem I. stupně, a to nesprávné označení správního orgánu I. stupně, které není v souladu s právními předpisy; neposkytnutí lhůty pro seznámení se s podklady rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „správní řád“) a absenci poučení podle § 89 odst. 5 stavebního zákona; nezákonné upuštění od ústního jednání a ohledání na místě, když tento postup správní orgán I. stupně neodůvodnil; založení prvostupňového rozhodnutí na nepřezkoumatelných podkladech, konkrétně na závazném stanovisku orgánu ochrany přírody, v němž absentuje odůvodnění, jak dotčený orgán dospěl ke svému závěru; nepřezkoumatelnost samotného územního rozhodnutí, z kterého není patrné, jaké podklady správní orgán I. stupně shromáždil, ze kterých podkladů při svém rozhodnutí vycházel, jak zhodnotil provedené důkazy a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil. V dalším žalobkyně zopakovala v územním řízení již dříve vznesené námitky, přičemž uvedla, že s některými námitkami se správní orgán I. stupně vůbec nevypořádal (hnojení, absence vyjádření orgánu státního požárního dozoru) či se s nimi vypořádal nedostatečně (rozpor záměru s územním plánem, absence zhodnocení vlivu dopravy v lokalitě, neprovedení biologického hodnocení). Závěrem žalobkyně namítla i věcnou nesprávnost a nezákonnost prvostupňového rozhodnutí a žádala jeho zrušení a vrácení věci k novému projednání.
12. Žalobkyně využila rovněž svého práva a vyjádřila se dne 16. 1. 2019 k dalším podkladům

napadeného rozhodnutí, které opatřil žalovaný, konkrétně k vyjádření osoby zúčastněné ze dne 29. 11. 2017, stanovisku odboru územního plánování a stavebního úřadu žalovaného ze dne 5. 12. 2017 a potvrzujícímu závaznému stanovisku. Žalobkyně současně informovala žalovaného o podání podnětu ke zrušení potvrzujícího závazného stanoviska Ministerstvu životního prostředí a navrhla přerušit řízení do vyřízení tohoto podnětu. Žalobkyně znovu namítla procesní vady řízení o vydání územního rozhodnutí včetně neprovedení ústního jednání, dále nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, z něhož podle ní není možné seznat, na jakých informacích a podkladech se zakládá, a též věcnou nesprávnost a nezákonnost prvostupňového rozhodnutí.

13. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění konstatoval, že se správní orgán I. stupně vypořádal se všemi uplatněnými námitkami a že se ztotožňuje se způsobem, jakým tak správní orgán I. stupně učinil. Námitky směřující k nesprávnému označení správního orgánu I. stupně považuje za irrelevantní a nepřípadné, neboť v záhlaví rozhodnutí správního orgánu I. stupně je správní orgán označen v souladu s právním předpisem a rovněž je toto rozhodnutí opatřeno úředním razítkem, kde je správní orgán taktéž označen v souladu s právním předpisem. Žalovaný dále uvedl, že správní orgán I. stupně řádně oznámil zahájení územního řízení, v němž současně účastníky řízení poučil, kdy je možné nahlížet do spisu, a zároveň uvedl, že předložená žádost spolu s doklady poskytuje dostatečný podklad pro posouzení záměru. Za této situace se tedy ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu neuplatní. Dle názoru žalovaného bylo upuštěno od ústního jednání a ohledání na místě v souladu s § 87 stavebního zákona. Uvedené podmínky správní orgán I. stupně zcela splnil a uvedl, že mu jsou známy poměry v území. Stejně tak jsou známy poměry v území i žalovanému. K námitce nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska orgánu ochrany přírody žalovaný sdělil, že postupoval podle § 149 správního řádu a opatřil si potvrzující závazné stanovisko. O této skutečnosti informoval postupem podle § 36 správního řádu všechny účastníky. K namítané nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně vycházel z předložené projektové dokumentace a stavebníkem zajištěných podkladů, vyjádření a stanovisek. Podmínky v nich uvedené vtělil do prvostupňového rozhodnutí. Otázka posouzení souladu záměru s platnou územně plánovací dokumentací obce je zcela v kompetenci správního orgánu I. stupně, což plyne z § 90 stavebního zákona. Stejně tak byl správní orgán I. stupně příslušný k vydání územně plánovací informace. Platný územní plán obce konstatuje, že v nezastavěném území lze v souladu s jeho charakterem umisťovat stavby, zařízení a jiná opatření pouze pro zemědělství, lesnictví, vodní hospodářství, těžbu nerostů, pro ochranu přírody a krajiny, pro veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, pro snižování nebezpečí ekologických a přírodních katastrof a pro odstraňování jejich důsledků. K otázce požární bezpečnosti žalovaný uvedl, že je řešena zpracovaným požárně bezpečnostním řešením, které je součástí předložené projektové dokumentace. Ohledně možnosti hnojení plodin žalovaný odkázal na nařízení vlády č. 262/2012 Sb., o stanovení zranitelných oblastí a akčním programem, dle něhož musí být dodrženy stanovené limity přípustného hnojení dusičnany.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu:

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných

žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

15. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť souhlasy žalobkyně i žalovaného jsou presumovány (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), neboť ani na výzvu soudu nesdělili, že by s rozhodnutím ve věci bez jednání nesouhlasili.

Posouzení žalobních bodů

16. Na úvod soud poznamenává, že není pochyb o aktivní legitimaci žalobkyně, neboť byla účastníkem stavebního řízení podle § 85 odst. 1 písm. b) stavebního zákona jako obec, na jejímž území má být záměr stavebníka uskutečněn a tvrdí, že byla jako účastník řízení postupem správního orgánu zkrácena na svých právech takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Aktivní žalobní legitimace však není dána ve vztahu k jakýmkoli žalobním bodům, ale pouze k těm, které jsou relevantní z hlediska zájmů hájených žalobkyní jako obcí. Protože procesní práva v sobě zahrnují i právo na řádné vypořádání námitek a odvolacích důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2009, č. j. 1 As 40/2009-251; dostupný na www.nssoud.cz), shledal soud přípustnost všech žalobních bodů. Žalobkyně totiž v převážné části své žaloby tvrdí nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí či prvostupňového rozhodnutí nebo nedostatečnou reakci správních orgánů na její námítky. I ve vztahu k závaznému stanovisku orgánu ochrany přírody a potvrzujícímu závaznému stanovisku žalobkyně namítá nedostatečné zohlednění těch aspektů, na něž v průběhu územního řízení a v odvolání poukazovala. Obdobné pak platí i o namítané absenci závazného stanoviska vodoprávního úřadu. Zájem na řádném posouzení záměru stavebníka stran ochrany vodních poměrů na území obce nepochybně je zájmem místního významu, který je žalobkyně oprávněna hájit.
17. Při posouzení věci vyšel soud zejména z následující právní úpravy:
18. Podle § 90 stavebního zákona stavební úřad v územním řízení posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s
- a) vydanou územně plánovací dokumentací,
 - b) cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území,
 - c) požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území,
 - d) požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu,
 - e) požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.
19. Podle ustanovení § 17 odst. 1 písm. e) vodního zákona souhlas vodoprávního úřadu je třeba ke stavbám v ochranných pásmech vodních zdrojů.
20. Podle ustanovení § 19 odst. 1 zákona č. 138/1973 Sb., o vodách, ve znění účinném do 23. 11. 1990 (dále jen „původní vodní zákon“) ochrannými pásmy se pro účely tohoto zákona rozumějí území stanovená k ochraně vydatnosti, jakosti nebo zdravotní nezávadnosti vodních zdrojů povrchových nebo podzemních vod určených pro zásobování pitnou vodou.
21. Podle ustanovení § 19 odst. 3 věty první původního vodního zákona ochranná pásma

stanoví, změni nebo zruší rozhodnutím vodohospodářský orgán na návrh nebo z vlastního podnětu.

22. Podle ustanovení § 127 odst. 1 věty první vodního zákona práva a povinnosti založené dosavadními právními předpisy zůstávají zachovány, nestanoví-li tento zákon jinak.
23. Soud se předně zabýval namítanou nepřezkoumatelností závazného stanoviska jakožto podkladového úkonu, jehož zákonnost je oprávněn posoudit podle § 75 odst. 2 s. ř. s. tehdy, pokud jím není sám vázán a pokud zákon neumožňuje žalobkyni napadnout je samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Žalobkyně namítá, že nebyla v dostatečném rozsahu vypořádána její námitka týkající se narušení krajinného rázu území, když opatřená závazná stanoviska považuje za nepřezkoumatelná. K tomu soud zjistil, že v řízení bylo opatřeno závazné (souhlasné) stanovisko orgánu ochrany přírody podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody. Obsáhlou námitku žalobkyně však správní orgán I. stupně vypořádal pouhým odkazem na zmíněné závazné stanovisko, aniž by v rozsahu námitky žalobkyně posoudil jeho srozumitelnost, úplnost a určitost, k čemuž je jako správní orgán, který vede řízení a odpovídá za jeho výsledek, oprávněn a současně povinen. Posouzení logicky nepodléhá odborná stránka závazného stanoviska ve smyslu jeho správnosti, neboť to by popíralo samotný jeho smysl. K odvolání žalobkyně opatřil žalovaný postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu potvrzení závazného stanoviska. Toto potvrzující závazné stanovisko dle názoru soudu splňuje veškeré náležitosti závazného stanoviska, je srozumitelné a určité, je z něj zjevné, jak nadřízený orgán ochrany přírody otázku krajinného rázu posoudil a jakými úvahami byl veden. Soud tak přisvědčuje žalobkyni v tom, že relevantní úvahu o námitce týkající se krajinného rázu učinil na základě potvrzení závazného stanoviska až žalovaný, nicméně závazné stanovisko v souladu se zákonem o ochraně přírody správními orgány obou stupňů opatřeno bylo, zákonným způsobem bylo přezkoumáno a pouze tato vada v procesním postupu správního orgánu I. stupně ke zrušení rozhodnutí vést nemůže. Tento žalobní bod není důvodný.
24. K žalobní námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a úvah, kterými byl žalovaný veden, soud konstatuje, že prvostupňové rozhodnutí je na samé hranici toho, co lze ještě akceptovat. Pokud jde o napadené rozhodnutí, to je sice srozumitelné, nicméně soud je nucen konstatovat, že žalovaný převážnou většinu odůvodnění věnoval rekapitulaci řízení u správního orgánu I. stupně a odvolacím námitkám, nikoli vlastním úvahám, v důsledku čehož se dostatečně nevypořádal s vadami řízení před správním orgánem I. stupně a s odvolacími námitkami. Obě rozhodnutí sice mají základní zákonné náležitosti, lze z nich seznat, o jaké věci bylo rozhodováno, jakým způsobem bylo o věci rozhodnuto, a jejich výroky jsou v souladu s odůvodněním, z části jsou však vskutku nepřezkoumatelná.
25. Tak je tomu u té části žalobních bodů, v nichž žalobkyně namítá, že jednak nebyly vypořádány její námitky týkající se neúplnosti a neurčitosti projektu, pokud jde o zdroje vody pro závlahu, a jednak že byly pouze částečně vypořádány námitky týkající se absence závazného stanoviska vodoprávního úřadu, ačkoli záměr má být umístěn v ochranném pásmu vodního zdroje, přičemž totéž platí pro námitky zintenzivnění dopravy v obci S. a neprovedení posouzení požárně bezpečnostního řešení. Všechny tyto námitky uplatňovala žalobkyně již v řízení před správními orgány a soud nepovažuje způsob, jakým byly žalovaným a před ním správním orgánem I. stupně vypořádány, za dostatečný. Soud na tomto místě předesílá, že ač žaloba primárně směřuje do rozhodnutí žalovaného a toto rozhodnutí zejména soud přezkoumává, v nyní posuzovaném případě s ohledem na

procesní postup žalovaného, který se v podstatné části jen ztotožnil se způsobem, jakým námitky žalobkyně vypořádal správní orgán I. stupně, bude přezkoumávat i způsob vypořádání námitek správním orgánem I. stupně, který je žalovanému s ohledem na jeho procesní postup plně přičitatelný.

26. Pokud jde o námitku neúplnosti projektu a jeho neurčitosti ohledně zdrojů pitné vody, ani s touto námitkou se správní orgán I. stupně uspokojivě nevypořádal, když pouze odkázal na vyjádření MÚ S.. Vlastní úvahu, která by například tuto námitku žalobkyně vyvracela, však správní orgán I. stupně neučinil. Žalobkyně totiž otázku narušení vodních poměrů v území namítala ve dvou rovinách. Jednou z nich je námitka kolize stavby s údajným ochranným pásmem vodního zdroje, v jehož obvodu se má nacházet jeden z pozemků, na nichž je záměr umístěn (a k níž se soud ještě vrátí). Druhou pak je námitka spočívající v nejasnosti projektové dokumentace v otázce odběru vody pro závlahu, resp. kde bude voda určená pro závlahu čerpána. I soud má totiž po prostudování dokumentace pro vydání územního rozhodnutí pochybnosti o tom, jaké množství vody a pro jaké účely bude po realizaci záměru potřeba. V části B 2.3 Souhrnné technické zprávy se uvádí, že pro potřeby pěstování zeleniny bude nutno zajistit mimo jiné vodu v množství 7 m³/ha/den v období sucha. V části B 2.9 Souhrnné technické zprávy se pak uvádí shodná potřeba vody, avšak pro účely fertigační (přihnojování živnými roztoky – doplněno soudem), a to bez omezení období sucha. V části A 4 Průvodní zprávy se oproti tomu vyčísluje potřeba vody pro účely fertigační na 7,5 m³/ha/den a tentokrát s omezením jen pro období sucha. Není tak zcela jasné, kolik vody bude stavba spotřebovávat, je však zřejmé, že poměrně značné množství. Přitom z projektové dokumentace není patrné, zda bude zachytávána srážková voda, zda postačí a jak bude řešeno zavlažování v době nedostatku vody tak, aby nebylo ohrožováno zásobování vodou v okolních obcích. I těmito nejasnostmi se měl správní orgán I. stupně k námitce žalobkyně zabývat. Především však soud opět postrádá správní úvahu správního orgánu I. stupně ohledně toho, jak s touto námitkou naložil a jak ji vypořádal s ohledem na právní úpravu ochrany vodních poměrů ve vodním zákoně, a to případně i ve spolupráci s vodoprávním úřadem jako dotčeným správním úřadem.
27. Žalovaný k odvolání žalobkyně, v němž znovu zopakovala veškeré své výhrady proti prvostupňovému rozhodnutí, v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že veškeré námitky žalobkyně vypořádány byly a že se se způsobem, jakým to bylo provedeno, ztotožňuje. Tento závěr žalovaného byl chybný, rozporný se zákonem a ve svém důsledku zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Tyto žalobní body soud shledal důvodnými. V této části je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a je dán důvod pro jeho zrušení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
28. Ohledně námitek týkající se rozporu záměru s územním plánem obce, soud předně konstatuje, že se neztotožňuje s názorem žalobkyně, že tato námitka nebyla vypořádána, neboť se tak stalo již v prvostupňovém rozhodnutí. Správní orgán I. stupně vyšel ze správné úvahy, že záměr je stavbou pro zemědělství a lze ji tudíž podle § 18 odst. 5 stavebního zákona umístit v nezastavěném území, pokud to platná územně plánovací dokumentace výslovně nevylučuje. Soud vycházel (shodně jako správní orgány) z územního plánu obce S. J. z roku 2015 před změnou provedenou v květnu 2018 (dále jen „územní plán 2015“), z něhož vyplývá správný závěr správního orgánu I. stupně, podle kterého u ploch zemědělských (PZ) nelze dovodit, že by *a priori* umístění stavby typově odpovídající záměru bylo vyloučeno. V části vztahující se k narušení stávajícího charakteru území pak správní orgán I. stupně vyšel ze souhlasného závazného stanoviska orgánu

ochrany přírody. Soud je toho názoru, že z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí v dostatečném rozsahu plyne, jaký byl názor správního orgánu I. stupně na nastolenou otázku souladnosti s územním plánem 2015 a z jakých právních předpisů a dalších podkladů při tom vycházel. Sama skutečnost, že se správní orgán I. stupně detailně nezabýval dílčími součástmi žalobkyní uplatněné námitky, nečiní jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným, pokud jsou z vypořádání jako celku seznatelné shora uvedené skutečnosti tak, jako je tomu v nyní posuzovaném případě, kdy relevantní závěry plynou přímo z citovaného ustanovení stavebního zákona a z územního plánu 2015. Žalovaný se pak se způsobem vypořádání námitky ztotožnil, nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí neshledal a shodně se správním orgánem I. stupně dospěl k závěru o souladnosti záměru s územním plánem 2015. Tomuto závěru soud přitaká. Ani po žalovaném nebylo za nastolené hmotněprávní situace možné požadovat, aby detailně vyvracel námitku žalobkyně, když o souladnosti s územním plánem 2015 nebylo pochyb a otázka zásahu do krajinného rázu byla řešena dotčenými orgány ochrany přírody, z jejichž závazných stanovisek správní orgány obou stupňů vycházely. Žalobní námitka je nedůvodná.

29. Pokud jde o žalobní námitku vztahující se k nedostatečnému vypořádání tvrzeného zintenzivnění dopravy v obci S., soud uvádí, že postup žalovaného byl takový, že se ztotožnil se způsobem vypořádání námitky žalobkyně tak, jak jej provedl správní orgán I. stupně, jenž současně odkázal na závazné stanovisko KHS. Z obsahu a odůvodnění závazného stanoviska KHS je zřejmé, že po stavebníkovi orgán ochrany veřejného zdraví nepožadoval vyhodnocení hluku z případného nárůstu dopravy spojeného se záměrem. Správní orgány obou stupňů tak mohly mít oprávněně za to, že veřejný zájem na ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku není v řízení dotčen. V námitce žalobkyně setrvala pouze v obecné rovině a netvrdila žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by plynulo, že otázka hluku z dopravy měla být řešena jinak, a ani její odvolání nesměřovalo proti obsahu tohoto závazného stanoviska ve smyslu § 149 odst. 4 správního řádu. Soud proto považuje vypořádání této námitky po věcné stránce ze strany správních orgánů obou stupňů za dostatečné a žalobní bod neshledává důvodným.
30. Žalobkyně dále v žalobě namítala neprovedení posouzení požárně bezpečnostního řešení, resp. nedostatečné vypořádání této námitky žalovaným. Soud zjistil, že správní orgán I. stupně se vůbec touto námitkou, kterou žalobkyně uplatnila ohledně posouzení požárně bezpečnostního řešení, nezabýval. Byť tuto námitku posléze vypořádal žalovaný a i soud je toho názoru, že závazné stanovisko orgánu státního požárního dozoru nebylo s ohledem na výčet podkladů a dokumentací v ustanovení § 31 odst. 4 zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění účinném do 31. 12. 2017, k záměru zapotřebí, pokládá za potřebné zdůraznit, že je úkolem správního orgánu I. stupně vypořádat zásadně všechny námitky, případně uvést z jakého důvodu nejsou relevantní. Úlohou odvolacího orgánu by pak mělo být spíše přezkoumání toho, jak se s námitkami účastníků vypořádal správní orgán I. stupně, spíše než nahrazování jeho činnosti. Byť tedy nedůvodnost námitky žalobkyně před správními orgány plynula *prima facie* již z právního předpisu, neznamená to ale, že se jí správní orgán I. stupně neměl vůbec zabývat. Soud tak dává žalobkyni za pravdu, že její námitka byla vypořádána až žalovaným, nicméně konstatuje, že věcně tato námitka v řízení před správními orgány důvodná není.
31. Pokud jde o námitku absence závazného stanoviska vodoprávního úřadu podle § 17 odst. 1 písm. e) vodního zákona, soud zjistil, že v řízení před správními orgány obou stupňů

nebyla vůbec vyjasněna otázka existence ochranného pásma vodního zdroje, na které žalobkyně nejen poukázala, ale současně v této souvislosti správnímu orgánu I. stupně v „Doplnění námitek účastníka řízení s návrhem na přerušení řízení“ ze dne 20. 10. 2017 i doložila rozhodnutí ONV, kterým byla podle § 9 původního vodního zákona kolaudována vodohospodářská stavba – vodovod ve S. J. a podle § 19 téhož zákona vyhlášeno ochranné pásmo. Jak judikoval již Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 1. 2014, č. j. 30 A 123/2012 – 51, s jehož závěrem se zdejší soud plně ztotožňuje „[o]chrannými pásmy vodního zdroje ve smyslu § 30 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), je nutno rozumět rovněž ochranná pásma stanovená dle § 19 zákona č. 138/1973 Sb., o vodách.“ Tento závěr plyne ze shora citovaného ustanovení § 127 odst. 1 vodního zákona a je nepochybné, že zrušení původního vodního zákona nemělo vliv na platnost stávajících ochranných pásem, která se nově označují jako ochranná pásma vodních zdrojů (dále jen „ochranné pásmo“).

32. Správní orgán I. stupně se však nijak nezabýval tím, zda ochranné pásmo stanovené rozhodnutím ONV nadále existuje či nikoli. Tato otázka má přitom význam pro řízení, neboť z přiloženého situačního výkresu je zjevné, že nejméně jeden z pozemků, na nichž má být záměr umístěn, leží v tomto ochranném pásmu vyhlášeném v roce 1981.
33. Správní orgán I. stupně se s touto námitkou vypořádal konstatováním, že v rozhodnutí ONV nejsou stanoveny žádné podmínky, které by umístění záměru bránily. Dále uvedl, že ve vyjádření MÚ S. ani v závazném stanovisku KHS případné narušení ochranného pásma není zmiňováno a ze strany MÚ S. v postavení vodoprávního úřadu není ve shora citovaném vyjádření vydání souhlasu podle § 17 vodního zákona požadováno. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k této otázce uvedl, že se ztotožňuje s názorem správního orgánu I. stupně. Ve správním spise je dále založeno vyjádření P. V., státní podnik, v němž se uvádí, že záměr se nachází mimo ochranná pásma vodních zdrojů. Z celkového kontextu vyjádření však není možné jednoznačně usoudit, zda jde o závěr obecný, anebo zda se vztahuje pouze k pozemkům a stavbám, s nimiž má P. V., státní podnik, právo hospodařit.
34. Prvostupňové rozhodnutí tak bylo od samého počátku nezákonné, neboť správní orgán I. stupně nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak mu ukládá § 3 správního řádu, a podstatně tak porušil ustanovení o řízení před správním orgánem. Z formulace vypořádání námitek žalobkyně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí není ani jednoznačně zjištělné, zda správní orgán I. stupně měl existenci ochranného pásma za nespornou, a to i s ohledem na ve spisu založené vyjádření P. V., státní podnik. Pokud by tomu tak bylo a záměr se nacházel v ochranném pásmu vodního zdroje, byla by naplněna hypotéza shora citovaného ustanovení § 17 odst. 1 písm. e) vodního zákona a bylo tudíž třeba opatřit souhlas vodoprávního úřadu. Skutečnost, že vodoprávní úřad ve svém vyjádření otázku ochranného pásma nezmínil, není možné vykládat tak, že by ochranné pásmo neexistovalo či snad, že by souhlas podle § 17 vodního zákona nebyl potřeba. Normativnímu obsahu ustanovení § 17 odst. 1 písm. e) vodního zákona je třeba rozumět tak, že pokud se stavba nachází v ochranném pásmu, je souhlas vodoprávního úřadu *condicione sine qua non* povolení takové stavby. V daném případě bylo třeba tento souhlas opatřit před vydáním územního rozhodnutí, neboť záměr již další povolení podle stavebního zákona nevyžaduje. Pokud jde o KHS, soud poznamenává, že tento správní orgán již v otázkách ochranných pásem nedisponuje žádnou pravomocí, a jeho závazné stanovisko se tak zcela logicky touto otázkou ani zabývat nemohlo. Nadto, i kdyby existence ochranného pásma nebyla vodoprávnímu úřadu z jakéhokoli důvodu známa,

okamžikem, kdy se rozhodnutí ONV stalo součástí správního spisu, bylo povinností správního orgánu I. stupně vzniklý rozpor odstranit, např. dohledáním správních aktů, jimiž eventuálně bylo sporné ochranné pásmo zrušeno, nebo ověřením, že chráněný vodní zdroj již neexistuje. Pokud tak správní orgán I. stupně neučinil, zatížil svoje rozhodnutí podstatnou procesní vadou, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

35. Nezákonné je pak i napadené rozhodnutí, neboť žalovaný měl v odvolacím řízení tuto podstatnou vadu řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu odhalit a odstranit ji (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018 - 34). Žalovaný tak nedostal své úloze odvolacího orgánu, který je povinen i z moci úřední přezkoumat soulad odvoláním napadeného rozhodnutí a řízení jemu předcházejícího s právními předpisy, jak mu ukládá § 9 odst. 2 správního řádu. V tomto případě žalobkyně navíc na tuto skutečnost výslovně v odvolání poukázala. Je proto dán i důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
36. K žalobní námitce nepřezkoumatelnosti úvahy žalovaného o upuštění od ústního jednání podle § 87 odst. 1 stavebního zákona ze strany správního orgánu I. stupně si soud nejprve položil otázku, zda je tato žalobní námitka přípustná s ohledem na skutečnost, že ji žalobkyně poprvé uplatnila až v odvolacím řízení. Soud vyšel z toho, že stanovená lhůta, v níž musí účastníci v souladu se zásadou koncentrace územního řízení uplatnit před správním orgánem I. stupně své námitky, se primárně vztahuje na námitky směřující k vadám záměru. V odvolání však může účastník namítat vady týkající se samotné činnosti správního orgánu, tedy jednak vady řízení a jednak též právní vady spočívající v nesprávném právním zhodnocení skutkového stavu či nesprávném zodpovězení právních otázek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2015, č. j. 3 As 142/2014 - 34). Námitka směřující do procesního postupu správního orgánu I. stupně, resp. do toho, zda byly splněny zákonné podmínky pro určitý procesní postup, mezi takové přípustné námitky patří, a tudíž je i jako žalobní námitka přípustná. Žalobní námitka však není důvodná. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že od ústního jednání upouští a z jakého důvodu. Byla tak naplněna hypotéza právní normy § 87 odst. 1 stavebního zákona, která stanoví, že tak stavební úřad může učinit, jsou-li mu dobře známy poměry v území a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení záměru. Žalobkyně současně nepředestřela žádné relevantní argumenty, které by naznačenou úvahu správního orgánu I. stupně zpochybňovaly do té míry, že by i soud došel k závěru, že podmínky pro upuštění od ústního jednání splněny nebyly. K závěru o nedůvodnosti této námitky dospěl soud i s ohledem na charakter záměru, přičemž současně nemá za to, že by nařízení ústního jednání přineslo více relevantních informací, než bylo možné seznat ze správního spisu. K požadavku na podrobnější odůvodnění této úvahy správního orgánu I. stupně a tvrzené nepřezkoumatelnosti úvahy žalovaného soud konstatuje, že podrobnějšího odůvodnění by bylo třeba v případě umísťování konstrukčně, technicky, technologicky či jinak komplikovaných staveb nebo takových staveb, u nichž lež předpokládat významnější dopady na složky životního prostředí. V nyní posuzované věci však má soud za to, že úvaha jak správního orgánu I. stupně, tak žalovaného byla odpovídající charakteru záměru.
37. K žalobní námitce nepřezkoumatelnosti úvahy žalovaného ohledně odvolací námitky vztahující se k nepřislušnosti správního orgánu I. stupně k vydání územně plánovací informace podle ustanovení § 21 stavebního zákona soud konstatuje, že nesdílí názor žalobkyně, že by správní orgán I. stupně nebyl příslušný k poskytnutí územně plánovací informace. K tomu soud předně uvádí, že územně plánovací informace podle § 21

stavebního zákona je předběžnou informací ve smyslu § 139 správního řádu, tedy kvalifikovanou formou pomoci správních orgánů fyzickým a právnickým osobám, a je věcí každého, zda ji využije či nikoliv. Obdobné plyne také z ustanovení § 76 odst. 2 *in fine* stavebního zákona. V nyní posuzovaném případě se osoba zúčastněná dotázala správního orgánu I. stupně na podmínky využití pozemků parc. č. X a X v katastrálním území S. u S. J.. Byť ustanovení § 21 odst. 1 stavebního zákona výslovně nestanoví, které správní orgány jsou příslušné k poskytnutí té které územně plánovací informace, ze slovního spojení „v rámci své působnosti“ lze interpretací dovodit, že pokud podle ustanovení § 90 stavebního zákona v územním řízení stavební úřad mj. posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací, je stavební úřad nepochybně správním orgánem příslušným poskytnout územně plánovací informaci o podmínkách využití území a podmínkách vydání územního rozhodnutí. Obsahem územně plánovací informace se soud dále nezabýval jednak proto, že žalobkyně proti němu výslovně nebrojila a jednak proto, že obsah územně plánovací informace nemá žádný právní význam pro soudní přezkum napadeného rozhodnutí. Pro úplnost soud dodává, že k žalobní námitce týkající se souladu s územním plánem obce se vyjádřil již shora. Ostatně ani nesprávný závěr žalovaného v dané otázce by sám o sobě nemohl vést k jinému rozhodnutí ve věci samé, tudíž by se nejednalo o vadu s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobní bod není důvodný.

38. Žalobkyně rovněž namítala, že se žalovaný nevypořádal s jejím procesním návrhem uplatněným v odvolacím řízení na jeho přerušení do té doby, než bude vyřízen podnět žalobkyně na přezkoumání závazných stanovisek k zásahu do krajinného rázu Ministerstvem životního prostředí. K této námitce soud konstatuje, že případy, kdy správní orgán přeruší nebo může přerušit řízení o žádosti, stanoví § 64 správního řádu. Procesní návrh žalobkyně nelze podřadit pod žádnou z kvalifikovaných situací pro přerušování řízení; podřadit ho bylo možné pouze pod obecné ustanovení § 64 odst. 4 věty první správního řádu. Byť tedy soud připouští, že se žalovaný měl v odůvodnění napadeného rozhodnutí přinejmenším s ohledem na princip dobré správy s procesním návrhem žalobkyně vypořádat, nelze v jeho postupu spatřovat procesní pochybení, neboť z něho *implicitě* vyplynulo, že řízení přerušit nehodlal a soud na tomto postupu neshledává nic nezákonného. Žalobní bod je nedůvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

39. Na základě shora uvedené argumentace soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že pochybení spočívající zejména v nedostatečném zjištění skutkového stavu ohledně existence ochranného pásma a v nevypořádání podstatných námitek žalobkyně, nastala již v rámci řízení před správním orgánem I. stupně, byly naplněny důvody i pro zrušení prvostupňového rozhodnutí podle § 78 odst. 3 s. ř. s. Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Při novém projednání věci jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Proto v dalším řízení především objasní otázku existence ochranného pásma a v závislosti na tom náležitě posoudí námitky žalobkyně v tomto ohledu uplatněné a řádně vypořádá i další námitky, jež žalobkyně v průběhu řízení uplatnila.
40. Žalobkyně měla se svojí žalobou úspěch a náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených

nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud tedy výrokem pod bodem II přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplacených soudních poplatcích v celkové výši 4 000 Kč (3 000 Kč za žalobu a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě) a nákladech souvisejících se zastoupením žalobkyně advokátem. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za tři úkony právní služby (za převzetí a přípravu zastoupení, sepsí žaloby a podání repliky k vyjádření žalovaného), u nichž sazba odměny činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a za jeden úkon (návrh na přiznání odkladného účinku žalobě) v poloviční výši 1 550 Kč [§ 11 odst. 1 písm. a) a d), odst. 2 advokátního tarifu], tj. 10 850 Kč. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za čtyři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tj. 1 200 Kč, celkem tedy 12 050 Kč, vše zvýšeno o částku 2 530,50 Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek. Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto soudním řízení vznikly, činí 18 580,50 Kč (4 000 + 14 580,50). Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni celkem částku 18 580,50 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.) k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Jiřího Hoňka (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 29. října 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

